

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 16. LEDNA 2005

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

ROK EUCHARISTIE

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, křtem jsme se stali kněžským lidem. Proto skrze svého Velekněze, Ježíše Krista, předložme Otci v Duchu svatém své společné prosby:

L: BOŽE, OBNOV VÍRU SVÉHO LIDU.

- Za lidi naší doby, aby pochopili, že spravedlivý a člověka důstojný svět nelze vybudovat bez Krista, - Boha, který se pro nás a pro naši spásu stal člověkem.
- Za všechny bezradné a zoufalé, aby v hloubi svého svědomí zakusili sílu Ducha svatého, Pána a Dárce života, který vychází z Otce a mluvil ústy proroků.
- Za nemocné, aby svá utrpení prožívali ve spojení s Beránkem, který snímá hříchy světa.
- Za oběti zemětřesení v jihovýchodní Ázii, ať jim Pán dá účast na zjevení své slávy; jejich příbuzné ať posílí v naději a celý svět ať přivede k projevům bratrství a solidarity.
- Za ty, kdo věří v Boha a přijali jeden křest, aby si v týdnu modliteb za jednotu křesťanů hlouběji uvědomili své spojení s Kristem, základem Církve.
- Za věrné zemřelé, ať mají účast na slávě těch, kterým jsi dal moc stát se Božími dětmi.

K: Všemohoucí věčný Bože, tys skrze svého Syna - Beránka, který snímá hříchy světa; obnovil naši naději. Dej, ať z ní den co den žijeme. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**

POŘAD BOHOSLUŽEB: 16. – 23. ledna 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 16. ledna	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Antonína ROZEHNALA a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + rodiče MARKOVY, čtyři syny a dceru
		PODIVICE 11.00	za + rodiče NAVRÁTILOVY a AMBROZOVY
		PUSTIMĚŘ 14.00	SETKÁNÍ S BIŘMOVANCI /v sakristii kostela sv. Benedikta/
PONDĚLÍ 17. ledna	SV. ANTONÍN, OPAT	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii DRBALOVOU, rodiče a sourozence
ÚTERÝ 18. ledna	PANNA MARIA, MATKA JEDNOTY KŘESŤANŮ	DRYSICE 9.00	za + rod. PODOLANOVOU, BENÍČKOVOU a duše v oč.
STŘEDA 19. ledna	STŘEDA 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Libuši POSPÍŠILOVOU, rodiče, bratra, švagra a stařečky
ČTVRTEK 20. ledna	SV. FABIÁN, PAPEŽ A SV. ŠEBESTIÁN, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Augustina KOHOUTKA, syna, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
PÁTEK 21. ledna	SV. ANEŽKA ŘÍMSKÁ, PANNA A MUČEDNICE	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Annu a Ignáce GREPLOVY a živou rodinu
SOBOTA 22. ledna	SOBOTA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 23. ledna	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu ZBOŘILOVU a VŠETULOVU
		DRYSICE 9.30	za + Františku STĚNIČKOVOU, manžela a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Josefa POSPÍŠILA, manželku a duše v očistci

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LEDEN 2005

1. Za všechny, kdo působí na Blízkém Východě, aby stále více usilovali o dosažení míru.
2. Za misijní země, aby v nich vyrůstali svatí a velkodušní apoštolové, ochotní všem hlásat Kristovo evangelium.
3. Za naši vlast, aby se nechala obohacovat křesťanskými hodnotami ostatních evropských národů.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (tel. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu

požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na *Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; lks=10,-Kč. V elektronické podobě (pdf) na www.pustimer.cz.

BETLÉM – MÍSTO JEŽÍŠOVA NAROZENÍ

(promluva J. E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia, čestného občana Drysic, v bazilice

sv. Petra v Římě, 16. 12. 2004)

Začínáme dnes nověnu vánoc, vrcholný čas dobý adventní, poslední úkon očekávání Ježíše, bezprostřední přípravy na prožívání jeho příchodu. V těchto dnech se budou střídat celebranti, aby vám představili zásadní aspekty události na kterou se připravujeme. Na mě dnes připadlo téma Micheášova proroctví: „A ty, Betléme“, jakožto „místo Ježíšova narození“. Protože jsem se letos vrátil z Betléma, budu

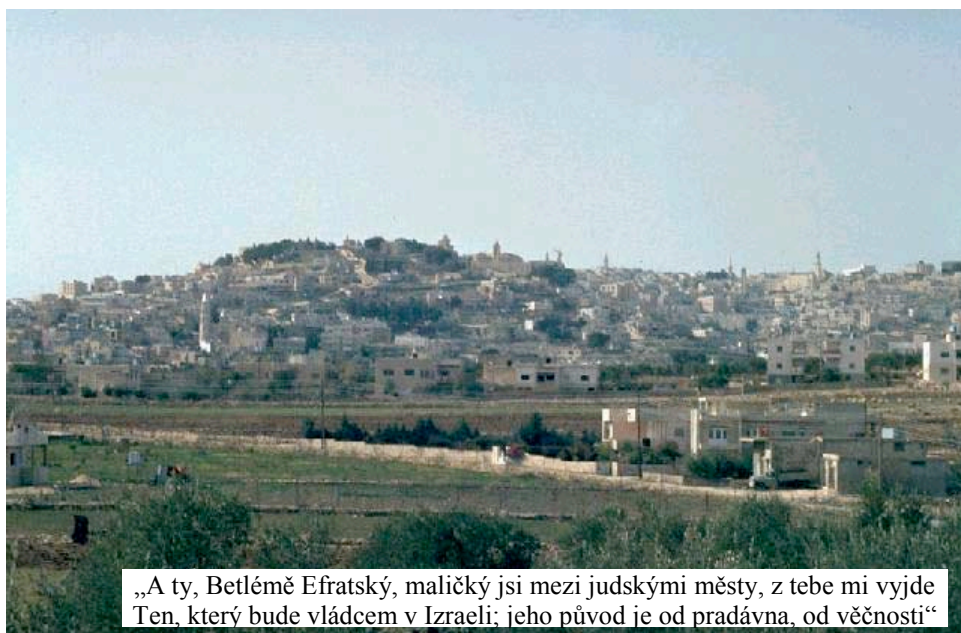

Mons. Coppa u Betléma z Třešti ve svém vatikánském bytě, 6. 1. 2005

na toto téma mluvit o to raději, vždyť tak mohu znovu prožívat pocity, které jsou zcela jedinečné a lze je zakusit jen v tomto městě.

Micheáš je jedním z dvanácti malých proroků Starého Zákona, který žil v VIII. století před Kristem a byl současníkem proroka Izaiáše. Také on mluví o Mesiáši, když se obrací na jeho rodné město. Říká: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde Ten, který bude vládcem v Izraeli; jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí.... Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve vznešenosti jména Hospodina, svého Boha...: on pak bude pokojem“ (*Mich 5,1.3s*).

Betlém leží 7 kilometrů od Jeruzaléma. Ano, je maličký, ovšem v izraelských dějinách významný. Po východu vyvoleného národa z Egypta byl osídlen efratskými kmeny, proto jej prorok nazývá tímto jménem. Nato připadl Judovu kmeni a stal se rodištěm krále Davida: za časů Kviriniova sčítání lidu se tam

„A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde Ten, který bude vládcem v Izraeli; jeho původ je od pradávna, od věčnosti“

ubírají Josef a Maria, aby se nechali zapsat, protože pocházeli z rodu Davidova. Betlém se nachází v nadmořské výšce 777m a jeho obydlí z bílého a zvětralého kamene se rozkládají na dvou kopcích jižního Judska, jejichž úbočí, s návršími a terasami, byla za časů Ježíšových pokryta vinicemi, olivovníky, fíkovníky, mandlovníky a granátovníky. Na východě se protínají údolí, kdysi na jaře pokrytá ječmenem a obilovinami a po zbytek roku

Konstantinova bazilika Narození

vyprahlá, rusá a pustá: právě v jednom z těchto údolí, tak zvaném Údolí pastýřů, se nacházejí jeskyně, v jedné z nich se narodil Ježíš. Zvláště o dnech trhů se dnes městské ulice plní davem lidí, mezi nimiž vyniká pestrobarevné odění žen. Duchovním centrem města je velkolepá bazilika, kterou po skončení pronásledování v roce 325 nechal postavit císař Konstantin Veliký a sv. Helena na témže místě, kde se narodil Ježíš. Hlubokou proměnou prošla za vlády císaře Justiniána, po staletí byla cílem útoku mnoha vojsk, zachvácená požáry, zničena. Když Kosroovy hordy v roce 614 viděly na stěnách zobrazení Mágů v jejich národních krojích, upustili od záměru srovnat ji se zemí. Poslední dramatické chvíle prožíval Betlém v tragickém čtyřicetidenní roku 2002, jež podnes doléhá na život města jako temný a jaké záblesky naděje otvírá míru na Blízkém

stín: jak aktuální je tedy proroctví, Východě: „a On bude pokojem“. Srdce baziliky tvoří jeskyně Narození, kam se sestupuje po dvou krátkých schodištích; ihned máme před sebou oltář pod nímž se nachází velká stříbrná hvězda s latinským nápisem: „*Hic*, tady se z Marie Panny narodil Ježíš Kristus“. kousek odtud je místo jeslíček a naproti oltář Mágů. Před hvězdou se zastavují poutníci z celého světa, poklekají a mnohdy se i dlouze modlí. Ono „tady“ se člověka intenzívně dotýká: „tady“, právě na tomto místě se narodil Boží Syn.

„HIC DE MARIA VIRGINE IESUS CHRISTUS NATUS EST“
/Tady se z Marie Panny narodil Ježíš Kristus/

Vchod do jeskyně Narození Narození

Drahé sestry, drazí bratři. Právem se mluví o posvátných dějinách; ale nelze zapomínat na posvátnou geografii, s místy, kde se odehrával Ježíšův život: ve Svaté zemi se toto *HIC* nachází v mnoha svatyních, které nás činí Kristovými současníky. Vánoce nejsou mýtem, nýbrž událostí, dějinami, chronografií a topografií dob a míst před dvěma tisíci lety: a zůstává dosud přítomností, neboť Bůh přichází, aby se narodil v každém lidském srdci. Bůh se ponížil, aby se člověk mohl pozvednout až k Němu. V Betlémě, poté co přejdete rozlehlou plochu, při

vstupu do baziliky je třeba se sklonit, vstupní brána je totiž tak nízká. Výmluvný symbol toho, že chceme-li prožít vánoce, musíme napodobit Ježíše, který, jak říká sv. Pavel, „přestože měl božskou přirozenost, ... sám sebe se zřekl“ (Flp 2,6.8).

Pustiměřský betlém

V oné jeskyni Maria panensky přivedla na svět Ježíše. Jak úchvatně říká Manzoni: „Obdivuhodná Matka do chudičkových plének Syna zavinula, do prostých jeslí vložila a adorovala: ó šťastná!“ (*Il Natale*, 64-68). Micheášovo proroctví mluví nejprve o Ní a pak o Mesiáši, ohlašuje tuto ženu tak naléhavým a slavnobostním způsobem, že nelze v jeho slovech přehlédnout prohlášení panenského zrození, k němuž došlo bez přičinění

muže, neboť se o muži nemluví: je to jedinečné zrození Toho, jenž přichází na svět, aby zachránil lidi a přivedl je k Bohu skrze panenství své Neposkvrněné Matky.

Micheáš nám konečně říká, že Ježíš se narodí v Betlémě jako „Vládce“, Ten, jehož „původ je od pradávna, od věčnosti“, Ten, který má moc a vznešenost v Hospodinově jménu, nazývaný nevyslovitelným jménem Jahve, neboť je „stejně podstaty s Otcem“, všemocný Bůh jako On, Moudrost a Slovo Otce, tvůrčí Logos světa, Vykupitel skrze kříž. Vánoční nověna nás připravuje na jeho příchod, aby konzumizmus neproměnil tyto posvátné dny v bláznivou honbu za plýtváním. Bohužel, naše vánoce už nejsou těmi Ježíšovými, ale vánocemi panettonů, mobilních telefonů, šampaňského. Názvy výrobků na trhu zakrývají a dávají zapomenout na jméno Dítěte Ježíše. Ježíš je přehlížen, zdá se, že z Něj mají strach. Vánoce však jsou „darem“ Božím, velkolepým, nesrovnatelným, bláznivým jako jeho láska. Ohromnou výbušnou náloží! Bůh nás miluje, a to i přes naše hříchy, ba dokonce právě pro naše hříchy. Vánoce jsou výbuchem lásky Boha, který nejenže se chtěl narodit v Betlémě, ale tajemně a skutečně se

Betlém na náměstí sv. Petra v Římě

rodí při každé mši, a osobně k nám přichází ve svatém přijímání. Musíme se mu však otevřít v lásce, nezavírat před ním dveře jako obyvatelé Betléma, uzavření do svého

pohodlí. Betlém totiž znamená „dům chleba“. V letošním Roce Eucharistie bude náš advent, budou naše vánoce skutečně takovými jak je chce Bůh, jen pokud Ježíš přijde, aby se v nás zrodil. Učiníme-li i své srdce domem chleba, který žije z jeho eucharistické lásky k nám.

„A ty Betléme“. Ať význam tohoto města, jediného na světě, nám dá prožívat tyto dny s něžností, niterností, nostalgií po svatosti.

„Mediante il vostro servizio si apra il tesoro inesauribile a nuovi uomini, a nuovi ambienti, a nuovi tempi, con ineffabile ricchezza del Mistero, che si è rivelato agli occhi dei tre Magi“.

/homílie J.E. Mons. Giovanni Coppy, arcibiskupa u příležitosti XXV. výročí biskupského svěcení, bazilika sv. Petra v Římě, 6. ledna 2005/

Dnes mám velkou radost ze stříbrného jubilea mého biskupského svěcení. Velkou radost z vaší přítomnosti, drazí přátelé. Velkou radost z dosud nedotčené vzpomínky na onen den, kdy jsem přijal plnost kněžství z rukou samotného Svatého Otce, jenž mi poslal krásné poselství, které jste právě slyšeli. Hned

po Bohu děkuji Jemu, že mi udělil tento nesmírný dar právě v den slavnosti Zjevení Páně.

Je to slavnost světla, která se ve východních liturgiích už od IV. století nazývá *sancta lumina*: svátek Krista, světla světa, a svátek nás křesťanů, které On učinil světlem. Ve čteních, která jsme právě slyšeli, se Izaiáš obrací na Jeruzalém a říká: „Oděj se světlem“, což v originálním textu zní „Bud' světlem“. Svatý Pavel mluví o „tajemství“, skrze něž jsou pohané „v Kristu Ježíši povoláni, aby měli podíl na stejném dědictví a tvořili totéž tělo“ vyvoleného lidu: tedy slavnost Zjevení je jedinečnou misionářskou slavností, neboť oznamuje univerzalitu spásy. Světlo a spása obdivuhodně vyjádřené hvězdou, která vedla Mágy, aby adorovali Božího Syna.

V homílii, kterou před 25 lety pronesl Jan Pavel II. před našim svěcením, vyložil úzkou souvislost mezi Zjevením a biskupskou službou.

a) Především, stejně jako Mágové nesli dary Kristu, je i biskupská služba svátostí daru. „Největším pokladem Církve – řekl Svatý Otec – je její Ženich: Kristus, ať položený do slámy jeslíček, či umírající na kříži... Pamatujte, drazí, že Duch Svatý vás dnes ustanovuje

uprostřed Církve, abyste hojně čerpali z pokladu Narození a Vykoupení, a rozmnožovali ho svým životem i svou službou“.

b) Biskupská hodnost je svátostí služby. „Každý z vás – pokračoval papež – musí zůstat pastýřem a služebníkem této lásky... Biskup je tím, kdo probouzí dar v srdcích, ve svědomí, v tíživých zkušenostech své doby, ve svých tužbách i vyprahlostech, ve své společnosti, v ekonomii i kultuře“.

c) Svatý Otec končil těmito slovy: „Přijímáte biskupskou hodnost, abyste kráčeli po cestách tolika lidí, k nimž vás posílá Pán, abyste se spolu s nimi vydali na tuto cestu, a jako Mágové kráčeli za hvězdou; ... je svátostí mnoha cest, kterými prochází Církev, sledujíc spolu s každým člověkem Betlémskou hvězdu. Vstupte na tyto cesty, neste po nich zlato, kadidlo a myrhu. Neste je s pokorou a důvěrou. Neste je statečně a vytrvale. ***At' se skrze vaši službu otvírá nevyčerpatelný poklad novým lidem, novým prostředím, novým časům, s nevýslovným bohatstvím Tajemství, jež se zjevilo před očima tří Mágů***“.

Tato slova Svatého otce se mi stala prorockými. Tam jsem je tehdy tak nechápal. Domníval jsem se, že patří dvěma sídelním biskupům, kteří přijímali svěcení spolu se mnou. Pochopil jsem je deset let poté, když jsem byl nunciem. Ocítl jsem se na společné cestě s novými lidmi, v nových prostředích, v nových časech. Snažil jsem se jim ukázat cestu, která vede ke Kristu. V Československu jsem našel Církev, která vyšla z katakomb; zemi, která nabyla svobody po desetiletích bezpráví a útlaču. Dělal jsem, co by v mých silách. Nyní mi tehdejší rektor Karlovy univerzity napsal: „Mezi námi v Praze jste byl skutečným pastýřem „na cestách tolika lidí““. Podobně jako všichni moji kolegové

nunciové v ostatních zemích, přinášel jsem poselství spásy nejprve do československých farností a poté do českých; snažil jsem se, aby vstoupilo do světa politiky, diplomacie, kultury, umění, hudby. Z titulu svého úřadu jsem se nacházel po boku osobností mezinárodního významu, kromě oněch nezapomenutelných setkání, která jsem už předtím měl s pěti papeži, zvláště s blahoslaveným Janem XXIII.

Kdybych měl pokušení se těmito dojmy pyšnit, vždy by měl zachránit vzpomínka na můj původ. Ve 30. letech, době velké nouze, jsme se přestěhovali do domu dědečka, který ovdověl a zůstal sám. V naší rodině vždy panovala nezměrná láska a praktický křesťanský život. Kvůli této nezbytnosti jsme se ocitli ve velkém dvoře uprostřed města, ovšem v prostředí po všech stránkách špinavém. Drazí, jak pravdivě mi zní žalm 113! „Ze smetiště povyšuje chudého, aby jej

posadil vedle knížat svého lidu“ (7s). CEI překládá „ze smetiště“. Septuaginta však cituje originál: „z hnojiště“. A to je právě můj případ! Kolikrát jsem si proto opakoval: „pamatuj na hnojiště z něhož pocházíš!“ Promiňte, mluvím o tom poprvé, ale dnes to bylo třeba.

Drazí děkujte Pánu spolu se mnou za tuto okolnost, která je zcela darem Božího milosrdenství. Navíc, poté co jsem dosáhl jistých cílů, nemohu zapomínat, že se blíží konečné vyúčtování, den onoho *iudicium districtum*, onoho „neúprosného soudu“, o němž Řehoř Veliký tak často a rád mluví. Taková je perspektiva „dnů, co přijdou“, o nichž se zřejmě zmiňuje i papežovo poselství; perspektiva, kterou rád nazírám ve světle pěkné poezie Federica Mistrala: „*Čas svinout plachty nadchází, když moře v šedi znavené tam dole už sní*“. Ano, je čas svinout plachty. Modlete se za mne.

„Cristo, onorato dai Magi! Cristo, battezzato nel Giordano! Cristo, che hai dato il Vino dell'Eucaristia,... noi ti adoriamo“.

/promluva J.E.. Giovanni Coppy, arcibiskupa při Nešporách slavnosti Zjevení Páně, Řím, 6. 1. 2005/

Slavnost Zjevení Páně se uzavírá těmito Nešporami v třpytu neslýchaného teologického bohatství. Vždyť už od svých dávných počátků svátek spojuje tři evangelijní epizody, zjevující božství Dítěte, co se usmívá v Mariině náručí: klanění Mágu, Křest, svatbu v Káně. Připomenul je už hymnus a zakrátko se potkají v antifoně před *Magnificat*: „Slavíme posvátný den, ozdobený třemi zázraky: dnes hvězda přivedla Mágy k jesličkám; dnes se na svatbě voda stala vínem; dnes chtěl být Kristus pokřtěn od Jana v Jordáně, aby nás vykoupil, aleluja“.

P. Jean Daniélou tuto antifonu mistrně komentoval v jednom článku v *Etudes* na konci 40. let, kde vyložil niterný vztah tří dnešních tajemství, jež zdůrazňují univerzalitu spásy, co přišla na svět narozením Božího

Syna. Mágové jsou prvotinami pohaných národů, povolaných k podílu v Církvi, podobně jako už o vánocích byli pastýři prvotinami národa izraelského. A jak zpívali andělé o posvátné noci, celé lidstvo je nekonečně milováno Bohem, který z něj chce učinit svou snoubenku: svatba v Káně je symbolem této manželské lásky Boha k lidem – židům i pohanům – jejichž život, i když skromný a stinný, se stane eucharistickou obětí Bohu a bratřím, jako voda proměněná ve víno. Při křtu se Ježíš noří do vod Jordánu spolu se všemi národy světa, aby navždy posvětil vody, z nichž budou lidé vycházet jako Boží děti.

Procesí k jesličkám v bazilice sv. Petra v Římě za zpěvu *Adeste fideles* po Nešporách o slavnosti Zjevení Páně, 6. ledna 2005

Tímto omytím Ježíš očišťuje Církev, aby byla nevěstou bez poskvrny, oděna slávou, svatou a neposkvrněnou (srv. Ef 5,26s): pro představu kardinál Daniélou připomíná obřad koupele nevěsty před svatbou, pradávnou ceremonii značného významu u východních civilizací.

Vidíme tedy, že v této slavnosti Zjevení Páně – již dnešní konzumismus dokonce barbarsky zkomolil i název - se prolínají hluboká, takřka nevyslovitelná tajemství naší víry: Bůh si tak v Kristu zamiloval lidi, že se chtěl s nimi spojit nezničitelným manželským svazkem. proto je ve křtu očišťuje a povolává od čtyř světových stran aby vstoupili do Církve, stejně jako povolal Mágy od Východu, aby přinesli Děťátku své vzácné dary.

Také my mu musíme nabídnout dary své lásky, modlitby, svého utrpení, abychom ze svého života udělali mši; i my musíme umět zahlédnout Boží tvář v nevinném Ježíšově úsměvu, uvěřit, že přišel, aby za nás trpěl a umřel. Na jednom nádherném obraze Dürer zachytil Mágy v svátečních barvách: ten nejstarší upřeně hledí na Dítě, jež noří ručky do jeho nádoby plné zlata. Jakoby se tázal: „Je to skutečně On?“ Padá však na kolena a klaní se mu. Možná i v nás může vyvstat stín pochybnosti, zvláště tváří v tvář hrozným tragédiím těchto dnů, tváří v tvář oněm národům a bezbranným dětem. Snad jsme si i my položili otázku: „Je to skutečně On, jenž přináší světu pokoj a lásku?“ Ano, je to On. Jediný, kdo dává světlo; jediný, kdo dává sílu povstat, naději žít a lásku k pomoci. Bez Něj bychom byli v naprosté temnotě. On jediný zachraňuje! Dnes večer mu proto u jesliček v této bazilice vyznejme: **Kriste, jemuž se klaněli Mágové! Kriste, pokřtěný v Jordáně! Kriste, který dáváš eucharistické víno Církvi, své snoubence, klaníme se ti!**

Pustiměřský betlém

ZJEVENÍ PÁNĚ

(zamyšlení J. E. Tomáše
kardinála Špidlíka, SI)

„My tři králové my jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám“. Za starých časů byli tříkráloví zpěváci na vesnici velkou kulturní událostí a i jejich kostýmy z otcovy košile a z papírových korun dělaly na děti velký dojem. S dnešními televizními programy už se jim těžko konkuruje. V Tyrolsku ještě chodí a je to organizované z fary. Jsou

to tzv. zpěváci s hvězdou a vybírají na misie. Naši staří tři králové byli soukromý podnik. Zanařikali: „Zdaleka se ubíráme, ale málo peněz máme.“ Desetník pak uložili do své vlastní kasy. Španělští tři králové prý jsou větší grandí, nežebrají, ale dary rozdávají. Totéž dělá i italská Befana, která tu noc přilétá komínem. Tyrolské pěvce s hvězdou pak pořádně zkontrolují, aby na zisku nebrali podíl. Zato jejich hvězda je moderně vybavená baterkovým osvětlením. Jeden obchodník z Brixenu se smál a dodal: „Už je to myslím

jediná hvězda, kterou vidíme. Kdopak se dnes ve městě ještě dívá na nebe.“ Jinak je tomu dosud na Středním východě. Za letního horka lidé spí na terase a když nemohou usnout, pozorují hvězdy. Odhadnou podle jejich pohybu čas, a byli vždycky v pokušení odhadnout i jejich vliv na osud lidí.

I dnes si někteří dávají od astrologů hádat budoucnost. Těžko říci, nakolik jim věří. Velice rozšířená však byla astrologie na konci starověku. Souviselo to s fatalistickým světovým názorem. Vesmír se řídí jediným neúprosným světovým zákonem. Hvězdné kruhy na nebi jsou jeho ukazovatelem. Je proto potřeba žít v souladu s pohybem hvězd. Když babylónský král, Marduk, táhl do boje, sestavil své generály a vojenské oddíly tak, aby jejich útvary odpovídaly rozpoložení hvězd. Jenom tak si byl jist, že bitvu vyhraje.

Otcové církve od samého počátku psali proti fatalismu, který je přímým popřením otcovské Boží prozřetelnosti. Měli bychom záviset na hvězdách? Sv. Ignác z Antiochie, tedy z krajiny, kde astrologie obzvláště kvetla, poznamenává, že se Ježíš nenarodil „pod hvězdou“, ale hvězda přišla tam, kde se narodil on. Od té doby, říká autor, už lidé neposlouchají

Betlém v kostele Narození Panny Marie v Drysicích

hvězdy, ale hvězdy jsou podřízeny člověku. Pro naši technickou mentalitu to zní jako příliš smělý astronautický program. Ale sv. Řehoř Nysský to rozbírá dogmaticky. Napsal malý traktát „Proti osudu“. Diskutuje tam s fatalistou. Ten mu dokazuje své mínění tímto důkazem. To, co je dokonalejší, má rozhodující vliv na to, co je méně dokonalé. Pohyby

S kardinálem Špidlíkem v jeho římské rezidenci, 7. 1. 2005

nebeských těles jsou daleko spořádanější než lidský život. Proto mají na něj vliv a moudrý člověk se musí umět hvězdám podřídit. Odpověď Řehoře Nysského je stejně jednoduchá. Je pravda, že to, co je dokonalejší, má vliv na to, co je méně dokonalé. Ale co nebo kdo je ve vesmíru dokonalejší: člověk nebo hvězdy? Rozhodně člověk, protože on je stvořen k Božímu obrazu a podobnosti (Gn 1,26-27). Má tedy on větší vliv na hvězdy než hvězdy na něho, on poroučí jim a ne ony

jemu. Tuto vládu nad hvězdami ovšem si Řehoř nepředstavuje technicky, ale duchovně, nakolik svět a vesmír nám slouží podle našeho poměru k Bohu. Křesťanství totiž radikálně

opravuje dřívější názory na svět. Staré národy se světa bály. Bylo mnoho pověstí o tajemných krajinách, kam člověk nesmí vstoupit. Dokonce i lesů se báli, protože jsou v nich víly, vodníci, bludičky. Dnes už jsme prakticky odkryli všechny tajemné krajiny. lesů se nebojíme, ale máme opravdové obavy o lesy, o jejich osud na zemi. Ve vodách už pro nás nebydlí vodníci. Ale stala se horší věc: jsou znečištěny chemickými jedy a nedají se používat. A co vzduch, který dýcháme? Ve městech už odumírají stromy. My ještě vzdorujeme. Ale jak dlouho? Jeden politik, kterému o tom mluvili, prohodil cynicky: „Co se bojíte, nedýchatelnost vzduchu není ještě náš problém. Nebudou si s ním umět poradit až ti, co přijdou po nás.“ Ale na vysvětlenou pak dodal, že mluví schválně tak cynicky, aby probudil lidi z ospalosti, z nezájmu o tak důležitou otázku, jakou je naše odpovědnost za svět.

Problémem se zabývali už Otcové církve, ale z hlediska teologického a mravního. Neviděli, že je znečištěný chemicky, ale duchovně. Hřích způsobil, že do něho pronikají zlé síly. Askezí a modlitbou se přemáhají. Podle terminologie tehdejší doby, mniši odcházeli do pouště, aby tam bojovali proti zlým duchům v povětrí. Výraz je ze sv. Pavla (Ef 2,2). Na obrazech se to ilustruje tuze materiálně. Vidíme tam létající dábly okolo mnišských obydlí. V ráji tomu tak nebylo, v ráji všechno sloužilo člověku. Když začal vzdorovat Tvůrci, vzdoruje svět jemu, je plný sil nepřátelských. Ale dá se očistit modlitbou a postem. Životopisy starých poustevníků to ilustrují vypravováními o tom, jak divoká zvířata, lvi i hadi, přicházeli, aby Božímu muži sloužili. Je to obraz obnovy ráje.

Očištění světa je výraz negativní. Jemu odpovídá pozitivní program: posvětit svět. Liturgicky se to vyjadřuje žehnáním: vody, chleba, domu, aut atd... Vrcholné žehnání je ovšem ve svátostech. V eucharistii se chléb stává tím, čím bude na konci světa, vstupuje cele do mystického Kristova těla. Církev vyznává sedm svátostí. Ostatním žehnáním říkáme svátostiny: svěcená voda, růžence, obrazy, medaile, křížky. Někteří mají obavy, aby se v těch věcech nepřehánělo, aby se nezašlo do pověr. Soška sv. Kryštofa v autě není náhradou za opravdovou modlitbu, zpověď a sv. přijímání je rozhodně víc než líbání obrazů o pouti. Ale naopak se zase musíme vyvarovat povýšeného pohrdání lidové zbožnosti. Prostý člověk má daleko raději symbol než slova. Inteligentovi svědčí, když se pomodlí v kostele žalm. Ale prostá babička lépe vyjádří svou důvěru v Boží pomoc, když postaví svíčku před obrazem Panny Marie, když obejde na kolenou okolo oltáře. Užívání svěcených předmětů není talisman pro štěstí. Ale měl by to být výraz víry, že modlitba církve, tj. modlitba naše, svět posvěcuje k tomu, aby nám sloužil k dobrému.

Bůh stvořil všechno, co existuje, slovem. Viděl, že je to dobré. Slova modlitby, která při žehnání a svěcení užíváme, navazují na to první stvořitelské slovo Boží, vyjadřují přání, aby se věci navrátily ke svému původnímu určení, aby zase sloužily jenom k dobru, a to nejenom hmotnému, ale i duchovnímu. Svět se pak stane tím, co vyjadřuje liturgické jméno tříkrálového svátku: zjevením Páně.

TE DEUM LAUDAMUS

UPLYNULÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE A FARNOSTÍ (3)

Prix du Courage Politique

V sobotu, 2. října 2004, přijal Jan Pavel II. v Klementinském sále Apoštolského paláce ve Vatikáně, na audienci členy francouzské katolické televize KTO a zástupce časopisu „*Politique Internationale*“. Svatý Otec od nich převzal cenu za politickou odvahu – „*Prix de Courage Politique*“. Při jejím předání pronesl projevy Jan Pavel II., ředitel KTO a prezident bulletinu „*Politique Internationale*“, v nichž mj. zaznělo:

„Le chemin de la violence est une voie sans issue.“

„...Mé myšlenky se ubírají k novinářům, kteří svým svědectvím a svými články jsou strůjci pokoje a svobody, a kteří platí těžkou daň konfliktům. Myslím také na rukojmí a jejich rodiny, nevinné oběti násilí a zášti, všechny lidi dobré vůle pak vyzývám k respektování života každého člověka. Při domáhání se vlastního práva se nikdy nesmí vystavovat v nebezpečí lidské životy. ***Cesta násilí je cestou bezvýchodnou...***“ /Jan Pavel II./

„Vous êtes pour nous tous, très Saint Père, quelles que soient nos croyances et nos convictions philosophiques, une étoile dans la nuit; une référence éthique; un phare qui balaie l'océan“

„...Pro nás všechny, ať už je naše vyznání či filozofické přesvědčení jakékoliv, jste Svatý Otče hvězdou v temnotě, etickým odkazem, majákem, co ční nad oceánem.

Jste

- Tím, kdo nám svou politickou odvahou ukázal, že neexistují hranice, jež by vůle nedokázala překročit;
- Tím, kdo si dokázal podmanit nemožné;
- Tím, kdo dokázal, že neexistuje osudovost bezpráví;
- Tím, kdo neúnavně vysvětloval, že svoboda, coby vítězství, se dává především těm, kdo o ní snili;
- Tím, kdo na každém kroku a při každém počínu připomíná, že slovo „odvaha“ pochází od slova srdce (franc.: „*courage*“ od „*coeur*“).

Ve světě, kde kompromis s agresorem či utlačovaným je často považován za rozumnou formu jednání, za jakousi formu „realizmu“, postojem moudrosti; ve světě, v němž se až příliš tíhne ke klanění se *statu quo* – ať už je jakýkoli, byť neudržitelný -; v tomto světě jste, Svatý Otče, dal uzrát duchu odporu: Vaše „Nebojte se“, adresované v roce 1978 vašim polským rodákům se ve skutečnosti neslo daleko za hranice Polska. Každý dnes uznává rozhodující úlohu, kterou jste hrál při pádu komunizmu v Evropě i rozpadu sovětského impéria. A bylo to právě tehdy, opakuji, v dobách, kdy v pohodlném komfortu kancléřství, čestnost spočívala především v „nečinnosti“ a kdy se bez velkých výčitek svědomí na úkor stability obětovala spravedlnost. Vaše kroky, Svatý Otče, jsou proti duchu Mnichova! Všude, a to nejen v Evropě, jste pranýřoval a hlasitě odmítal diktatury a tyranie, jak levicové, tak pravicové. Viděli jsme Vás, jak jste veřejně dával lekci Castrovi, Duvalierovi, Stroessnerovi, Marcosovi, Pinochetovi a dalším... všem jste opakoval, že jedinou zákonností a jediným cílem moci je člověk; že žádný režim není věčný, a že nelze beztrestně vytvářet morální symetrii mezi dobrem a zlem... Svatý Otče, dovolte mi, abych Vám ještě jedenkrát prostými slovy vyznal: „Dík za všechno, co jste vykonal a za vše, co ještě vykonáte. Bůh Vás opatruj!“ /Patrick Wajzman, ředitel bulletinu „Politique Internationale“/

„Per Angerova“ cena

Arcibiskupu Gennaru Verolinovi byla udělena cena „Per Anger“ založená švédskou vládou, spolu s „Fórem soudobých dějin“, aby se tak vzdal hold lidem, kteří se obzvlášť vyznačovali prací ve prospěch míru a solidarity. Slavnostní předání se uskutečnilo v pátek, 1. října 2004, na půdě Švédského Institutu klasických studií v Římě, za přítomnosti státního sekretáře Vatikánu, kardinála Angela Sodana, a švédského premiéra Görana Perssona. Rozhodnutí udělit Cenu právě arcibiskupu Verolinovi – který se 3. listopadu dožil 98 let – pramenilo z jeho mimořádného nasazení pro záchranu životů pronásledovaných nacisty v Budapešti v roce 1944. Činnost tehdejšího mladého sekretáře Apoštolské nunciatury v Německu, Mons. Verolina, vedl arcibiskup Angelo Rotta, Apoštolský nuncius. Ve své

velkodušné činnosti našel Mons. Verolino spolupracovníka právě ve švédském diplomatovi Per Angerovi, po němž nese název i cena. Slavnosti se účastnili i lidé, kteří se díky Mons. Verolinovi před šedesáti lety zachránili, a kteří mu přišli poděkovat.

„EUCCHARISTIE, SVĚTLO A ŽIVOT NOVÉHO MILÉNIA“

/48. eucharistický kongres – 10.-17. října 2004 – Guadalajara – Mexiko/

Modlitba k eucharistickému Ježíši

Bože, Otče, věříme, že jsi Stvořitelem všech věcí
a že ses k nám sklonil v tváři svého Syna,

počatého z Marie Panny skrze Ducha
svatého, aby nám byl podmínkou a zárukou
života věčného.

Věříme, prozřetelnostní Otče,
že mocí tvého Ducha se chléb a víno
proměňují v tělo a krev tvého Syna,
zahánějící hlad při putování.

Věříme, Pane Ježíši, že tvé vtělení
se prodlužuje do zárodku tvého
eucharistického těla,
aby hladové živilo světlem a pravdou,
láskou a odpuštěním, milostí a spásou.

Věříme, že v Eucharistii pokračuješ
v dějinách, abys podpíral slabost poutníka
i toho, kdo touží spatřit plod své práce.

Víme, že v Betlémě, „domě Chleba“,

nám věčný Otec daroval skze lůno Panny Marie chléb, který nabízí všem,
kdo hladovějí po nekonečném.

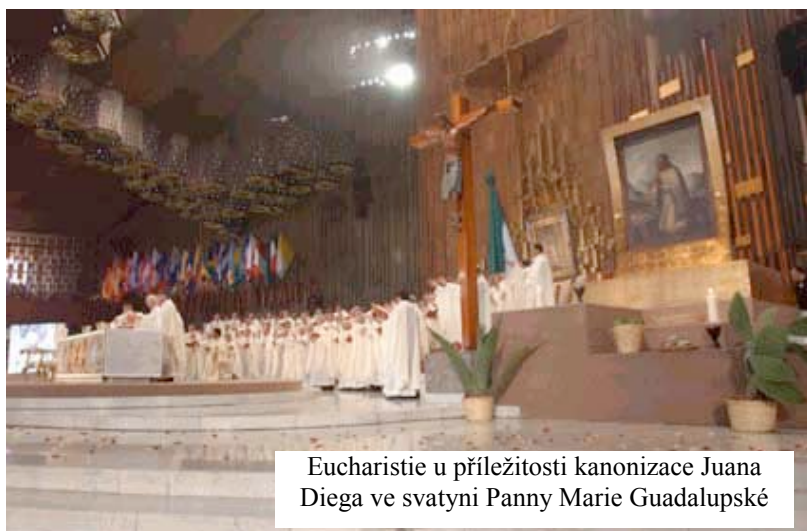
Eucharistický Ježíši,
věříme, že jsi reálně a pravdivě přítomen v posvěceném chlebě a víně,
že tak prodlužuješ svou spásnou přítomnost
a svým ovčím tak nabízíš hojné pastviny a čiré vody.

Věříme, že se oči klamou, když vidí chléb
a ústa se mýlí, okoušejíc víno,
ale jsi to zcela Ty,
přinesený v oběť a dávající život světu,
co nepřestává hladovět po ráji.

Když jsi, Pane, oné noci ve večeřadle
vzal do svých rukou chléb a víno,
dals je všem, na léta a staletí, co nekončí.

S tebou, Beránku smlouvy,
se na všech oltářích, kde se
obětuješ Otci,
pozvedají plody země a plod
lidské práce,
život věřícího, pochybnost
hledajícího,
úsmev dětí, plány mladých,
bolest těch, kdo trpí i oběť toho,
kdo se dává bratřím.

Věříme, Pane Ježíši,
že tvá dobrota prostřela stůl

Eucharistie u příležitosti kanonizace Juana
Diega ve svatyni Panny Marie Guadalupské

Po čtyřech měsících putování po farnostech se poutní socha Panny Marie ze Zapopan vrací do svého města, provázena více než čtyřmi milióny věřících, co se od ranního úsvitu tísí kolem květinami zdobeného spřežení, jež přiváží Madonnu zahalenou do červeno-zlatého pluválu. Velký svátek Guadalajary. Osmikilometrové procesí: muži a ženy, mladí i děti, řeholníci, řeholnice, seminaristé, všichni společně vytvářejí proud lidí, „růženec“ duší

velkému i malému,
a že u tvého stolu se stáváme
bratřími,
až k darování života jedni
pro druhé,
jak jsi to pro nás učinil Ty.

Věříme, Ježíši, že na oltáři tvé
oběti, znovu nabývá síly naše
slabé tělo, ne vždy připravené
k tužbám ducha:
které však ty proměníš k obrazu
svého těla.

Věříme, že u stolu, který jsi
připravil všem, bude vždy místo
pro toho, kdo tě hledá,

prostor pro toho, kdo je na pokraji života,
překonávající příznaky smrti,
ohlašující nová nebesa a novou zemi.

Věříme, Ježíši, že neponecháváš své bratry o samotě:
že zůstáváš skrytý ve svatyni svědomí,
v chlebě a víně eucharistického stolu,
jako světlo a síla slabého poutníka.

Věříme, konečně, že i na prahu třetího milénia
jsi společníkem cesty.

„Zajed' na hlubinu“, taková je instrukce
pro dnešek Církve, abychom – plni naděje –
vytvářeli novou etapu dějin.

Děkujeme Ti, Eucharistický Ježíši,
že nás pobízíš k nové evangelizaci
posílené tvou přítomností.

Ať tvá svatá Matka provází ty,
kdo se rozhodnou žít a hlásat tvé Slovo,
a její přímluva ať zúrodní tvou setbu.

Amen.

„...Che nuovi beati facciano trionfare nel mondo diviso la fede e l'amore di Cristo Gesù“

/homílie J. E. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic
o Večerních chválách v bazilice sv. Petra v Římě, v neděli. 3. října 2004/

Svatý Otec dnes dopoledne daroval Církvi pět nových blahoslavených: Pierra Vigneho, Joseph Marie Cassanta, Annu Katharinu Emmerickovou, sestru M. Ludovicu de Angelis a Karla Habsburského: osobnosti značně odlišné, první čtyři jsou prostého původu, pátá patřila k císařské rodině Habsburků. Všechny však spojovala stejná víra, o níž mluvilo

mešní evangelium této neděle, a všechny byly věrné Duchu, jak nás právě vyzýval sv. Pavel: „Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti“ (2Tim 1,7).

Francouz Pierre Vigne byl, řekli bychom, antikonformista (proti přizpůsobivosti). Narodil se v roce 1670 v kalvínském prostředí, ale pokřtěn byl jako katolík. Rozhodl se stát se pastorem. Když se jednou ubíral do Ženevy, jeho kůň poklekl před knězem, co nesl Svaté přijímání. To jej silně zasáhlo, obrátil se, vstoupil do semináře ve Viviers a stal se knězem. Stravovala ho touha po evangelizaci: opustil diecézi, aby se stal Lazaristou a později knězem Nejsvětější Svátosti. Pěšky, na koni či na oslím hřbetu putoval od vesnice k vesnici, máje na zádech malou zpovědnici, která se uchovává dodnes. Založil Kongregaci řeholnic Nejsvětější svátosti, která mu pomáhala v jeho neúnavných misích. Během jedné z nich, ve věku 70 let, zemřel. Oporou mu byla láska k Eucharistii, ke kříži a k Matce Boží, kterou nazýval „krásným svatostánkem Boha mezi lidmi“. Pro šíření této lásky ke Kristu a k Marii, vybudoval v Broucieu-le Roy velkou Kalvárii o 39 zastaveních, jež reprodukuje místa ve Svaté zemi.

Joseph-Marie Cassant, rovněž Francouz, byl mnich. Narodil se v roce 1878. Pasáček slabé paměti, se toužil stát knězem, aby posvěcoval sebe a posvěcoval jiné. V 16 letech byl přijat mezi cisterciáky a po noviciátu vysvěcen na kněze. Krátce nato však zemřel na tuberkulózu. Bylo mu pětadvacet. Během svého krátkého řeholního života byl vzorem pokání, vytrvalosti v práci a trpělivosti v nemoci. V duchu oběti a odevzdanosti opakoval: „Vše pro Ježíše a Marii“.

Anna Katharina Emmericková je německá mystička. Narodila se v roce 1774. Byla pastýřkou, když se jí dostalo velkých nadpřirozených darů. Po různých obtížích byla přijata mezi kanovnice sv. Augustina, kde snášela trapné kritiky kvůli svému nízkému původu a charizmatům, kterých se jí dostalo. Když byl konvent v roce 1811 rozpuštěn, jala se sloužit jednomu knězi. V té době dostala stigmata, množily se extatické jevy a mimořádná vidění, jako např. ono vidění domku Matky Boží v Efezu. S podlomeným zdravím byla v roce 1813 upoutána na lůžko, které neopustila až do smrti, jedenáct let

poté. Měla mimořádný vliv na spisovatele a básníky jakým byl např. Clemens Maria Brentano. Jejím posláním bylo nabídnout se v oběť Ukřižovanému Kristu, účastí na jeho Utrpení, a těšit zástupy, co k ní přicházely. Říkávala: „Službu bližnímu jsem vždy považovala za nejvyšší ctnost“. Prosila Boha, aby mohla „spolupracovat na díle Vykoupení s Mariinou vírou a láskou“.

Maria Ludovica de Angelis, abruzzská řeholnice, se narodila v roce 1880. Po 54 let žila v Argentině až do své smrti v roce 1962. I ona pocházela z rolnické rodiny, ve čtyřiaadvaceti vstoupila do nové Kongregace Mons. Rossella - Dcer Naší milosrdné Paní v Savoně. Po třech letech byla poslána do dětské nemocnice v Buenos Aires, kde pracovala jako kuchařka, představená, factotum (všečinná). Říkávala: „Prokazovat dobro všem, nehledě na to, o koho jde“. Chudičká dávala z ničeho vyrůstat pavilonům, operačním sálům, modernímu vybavení, zemědělským državám, aby maličkým zajistila zdravou stravu. Příkladem lásky k dětem a chudým nás učí, abychom - s pomocí Matky Boží, jejíž růženec měla stále v rukou, - konali běžné věci života mimořádným způsobem.

Nejpozoruhodnější postavou mezi novými blahoslavenými je bezesporu císař a král Karel I. Habsburský a IV. Uherský. Dlouho žil vzdálen trůnu, když tu 21. listopadu 1916, uprostřed světové války, nastoupil po císaři Franz Josefovi. Jeho pojetí vlády nad národy bylo křesťanské: významná rozhodnutí činil při modlitbě, v souladu s tím, co říkával: „Mým veškerým úsilím je vždy a ve všem poznávat co nejdokonaleji Boží vůli“. Byl jediným panovníkem, který podpořil mírová úsilí Benedikta XV. Tušil pád impéria, ale ve víru ambicí a mocností své doby zůstal nepochopen. Chtěl založit konfederaci mozaiky národů, jež tvořily jeho rozlehlé impérium. To se mu ovšem nepodařilo stejně jako dosáhnout separátního míru s vládami Dohody. Po příměří se uchýlil do Maďarska, ale ponechal na svobodě svých podřízených, aby sami rozhodli o vlastním osudu. Nikdy nepoužíval síly zbraní, přestože věděl, že ho to bude stát korunu. V roce 1921 se stal vězněm. Spolu s manželkou Zitou a osmi dětmi byl vypovězen do exilu na Madeiru, kde rok nato zemřel v 35 letech na zápal plic v nedůstojné chudobě – neměli ani čím doma zatopit! Ať jeho příklad pomůže v současné chvíli znovu najít mír, aby se přestalo s proléváním bratrské krve, pokořilo se násilí, nenávist a msta.

Ano, milovaní bratři a sestry, **ať noví blahoslavení dají v rozděleném světě triumfovat víře a lásce Ježíše Krista**, stejně jak to činili oni - nebojácně, ale se silou a moudrostí. Oni, kteří byli věrohodnými svědky smíření, ať nám vyprosí mír a svornost! Ať skončí tato agónie násilí, co zbrocuje svět krví. Blahoslavení Pierre, Josephe-Marie, Anno Katharino, Marie Ludovico a Karle Habsburský, orodujte za nás.

MANE NOBISCUM DOMINE

APOŠTOLSKÝ LIST

JANA PAVLA II.

BISKUPŮM, KNĚŽÍM A VĚŘÍCÍM

K ROKU EUCHARISTIE

ŘÍJEN 2004 – ŘÍJEN 2005

„Pane, zůstaň s námi, vždyť se připozdívá“ (srv. *Lk 24,29*). S tímto sklíčeným pozváním se dva učedníci, jdoucí do Emauz večer dne zmrtvýchvstání, obrátili na Pocestného, co se k nim cestou přidal. Byli zatíženi smutnými myšlenkami, takže je ani nenapadlo, že tento neznámý by mohl být jejich Mistr, teď už vzkříšený. V nitru však zakoušeli „žár“ (srv. *tamtéž 32*), když k nim mluvil a „vykládal“ Písma. Světlo Slova zbavovalo jejich srdce tvrdosti a „otevíralo jim oči“ (srv. *tamtéž 31*). Uprostřed stínů dne, co se nachýlil, a temnotou, co jim zahalovala nitro, byl tento Pocestný paprskem světla, co probouzelo naději a otvíralo jejich nitro touze po plném světle. „Zůstaň s námi“, prosili ho. A on přijal. Chvilí potom jim Ježíšova tvář zmizela, ale

Mistr „zůstal“ pod způsobou „rozlámaného chleba“, před nímž se jim otevřely oči...”

„Огромное спасибо за все это, дорогие друзья Хора и Оркестра Русской Армии“

Je předvečer 26. výročí zvolení papeže Jana Pavla II. Petrovým nástupcem. V aule Pavla VI. začíná velkolepý koncert, kterým přijel vzdát hold hlavě katolické Církve akademický sbor zpěvu a tance ruské armády „Alexandrov“. Večer hudby, zpěvů a ruského folklóru.

V pátek, 15. října se papeži představilo 150 ruských hudebníků a sólistů. Mezi jedinečnými světelnými efekty a scénografickými prvky předvedli živý a dojemný obraz, čerpající z jejich širokého repertoáru. pod taktovkou Vjačeslava A. Korobkova umělci přednesli skladby jako: Nezničitelná a legendární (Něsokrušimaja i legendarnaja), Svatá válka (Svjaščenaja vojna), Kalinka, a další. Zvláště působivé byly „Va‘ pensiero“ (zpěv Židů z Nabucca) a polská píseň Szumi dokola las, jež zazněly v samém závěru jako projev zvláštní pocty Janu Pavlu II. Akademický sbor zpěvu a tance ruské armády (až do roku 1978

„Rudé armády“) vznikl 12. října 1928. Tvořili jej vojáci Říjnové revoluce. Založil jej a vedl skladatel Alexander Alexandrov, po němž je dnes také pojmenován. Sbor se postupně rozrůstal až do dnešních 400 členů, kteří jsou všichni absolventy Moskevské konzervatoře. Do jejich repertoáru se vedle písní doby Říjnové revoluce zařadily postupně folklórní kusy a tance, lyrická díla mnoha národů stejně jako vrcholná díla moderní světové tvorby. Kromě hry na klasické nástroje, hudebníci dávají zaznít i charakteristickým nástrojům ruské tradice jako jsou „dombra“, „bajan“ a „balalajka“. Bylo to už podruhé, co Jan Pavel II. tento sbor uvítal. Poprvé se s nimi Svatý Otec setkal ve Vatikáně 20. února 1988, kdy v rusky předneseném projevu vyslovil přání, aby jejich činnost byla „vzácnou příležitostí k šíření a upevňování hlubokého citu bratrství a přátelství v srdcích vašich posluchačů“. Ani při této příležitosti Svatý Otec neopomenul vyjádřit svou radost nad jejich iniciativou. Koncert byl prostřednictvím RAI přenášen mondovizí. Mezi přítomnými bylo dvacet kardinálů, mnoho biskupů a prelátů Římské kúrie, jakož i představitelé diplomatických sborů. Přítomen byl i předseda italské poslanecké sněmovny a další významné osobnosti italské vlády. Na závěr Svatý Otec pozdravil ředitele sboru, sólisty i přítomné těmito slovy:

„Zdravím a děkuji sboru a orchestru Ruské armády, počínaje ředitelem. Srdečně zdravím pány kardinály, biskupy, vládní představitele, ambasádora Litvina, velvyslance Ruské Federace u Svatého Stolce, i všechny přítomné. Všechny zdravím a ze srdce děkuji. Dnes večer se nám prostřednictvím hudby, zpěvů a tradičních tanců představil folklórní repertoár, v němž se zračí nejryzejší povaha vznešeného ruského národa. ***Dík za to všechno, drazí přátelé ze sboru a orchestru Ruské armády.*** Mé zvláštní uznání patří panu Andermannovi i těm, kdo jakýmkoli způsobem spolupracovali na realizaci této umělecké události. Děkuji rovněž RAI, že jej přenášela mondovizí. Na všechny a zvláště na členy akademického sboru zpěvu a tance Ruské armády svolávám ochranu „Kazaňské Matky Boží“, jejíž ikona se nedávno vrátila do Ruska, země, která je mi obzvlášť drahá.“

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

(při zahájení Roku Eucharistie v bazilice sv. Petra v Římě, 17. října)

K: Bratři a sestry, Bůh si vždy cení úpěnlivé modlitby spravedlivých a neupírá dar svého Ducha těm, kdo ho prosí s důvěrou a vytrvalostí. Vzájemně Krista, našeho Spasitele, který je uprostřed nás skutečně přítomen v Eucharistii, aby došla vyslyšení modlitba, kterou spolu s celou Církví přednáší Otcí jako náš Prostředník.

L: MANE NOBISCUM, DOMINE. (*Pane, zůstaň s námi*)

● Pane Ježíši, Chlebe, který nám dává Otec! Svou přítomností a světlem svého Ducha provázej Svatého Otce Jana Pavla II. Ty jsi mu světil Petrův úřad, eucharistickou službu společenství v jednotě a všeobecné poslání spásy, dej, ať se na jeho přání celá Církve shromáždí v tomto roce Eucharistie kolem Tebe, daru Otce, zdroje Ducha a spásy všech lidí.

● Pane Ježíši, Chlebe, který sestupuje z nebe!

Ved' světlem a silou svého Ducha biskupy a kněze, které sis vyvolil za služebníky Eucharistie. Tys je povolal, aby předsedali slavení božských tajemství tvého Těla a tvé Krve, dej, ať jsou vděční za milost, kterou přijali, ať příkladně konají svou eucharistickou službu a jsou pravými ctiteli Otce v Duchu a v pravdě.

● Pane Ježíši, Chlebe, který dává život! Přiváděj k sobě silou víry v tvé slovo všechny národy země. Ty jsi dal v oběť svůj život a v eucharistické oběti obnovuješ toto darování pro jednotu všech Božích dětí rozptýlených po světě, dej sílu svým učedníkům, kteří se sytí tvým Tělem a tvou Krví, ať jsou strůjci pravého pokoje, kterýs nám zanechal.

● Pane Ježíši, Chlebe pro život světa! Rozhojni ve všech, kdo se účastní Eucharistie – svátosti lásky, - smysl pro vzájemnou lásku a službu. Tys nám spolu se svým Tělem a Krví dal příklad umývání nohou a bezmezného darování svého života na kříži, obnov v nás schopnost poznávat tvou přítomnost také v našich bratřích a sestrách, zvláště v nejchudších a všech potřebných.

● Pane Ježíši, Světlo a Živote světa! Osvěcuj a oživuj všechen svatý lid. Ty jsi nás naučil, abychom se spolu s tebou obětovali v eucharistickém tajemství, probud' ve všech, zvláště v mladých, smysl pro vděčnost, oběť, pro vzývání Ducha a modlitbu, aby v sobě měli tvé vnímání lásky k Otci a k bližním.

● Pane Ježíši, Chlebe nesmrtelného života! Oživuj nás, kteří slavíme Rok Eucharistie, svou přítomností v našem shromáždění, ve slově života a v Eucharistii. Tys provázel emauzské učedníky na jejich cestě a probudil v nich naději, zapal naše srdce svým slovem, ať tě poznáváme při lámání chleba, máme tě v srdci a žijeme z tebe, a tak všem zvěstujeme dar

tvé smrti, radost zmrtvýchvstání a jistotu tvého konečného příchodu ve slávě.

K: Pane Ježíši, zůstaň s námi, vždyť se připozdívá!“ Ty jsi jasným světlem Otcovy slávy, co nezná temnoty ni západu, zůstávej nadále božským Pocestným, který provází křesťanský lid po cestách světa a dějin, uprostřed stínů a neklidů našich časů, pokrmem na cestu a živou nadějí nesmrtelného života pro celé lidstvo.

Neboť ty žiješ a kraluješ navěky věků.

L:Amen.

CONGREGATIO PRO CLERICIS

Universalis Presbyterorum Conventus

"Sacerdoti, forgiatori di Santi per il nuovo millennio"

Sulle orme dell'Apostolo Paolo

Na začátku Roku Eucharistie, vyhlášeného Svatým Otcem, se ve dnech 18.-23. října shromáždilo na Maltě více než 1.200 kněží z více než devadesáti zemí světa, aby sklízeli

prvotiny tohoto jedinečného času milosti na Světovém kongresu kněží, organizovaném Kongregací pro klérus.

„Kněží, formátoři svatých pro nové milénium. Ve šlépějích apoštola Pavla“: takové

bylo téma nad nímž se zamýšleli kněží, kteří přijali pozvání prefekta Kongregace, kardinála Daría Castrillóna Hoyose, aby se vydali na cestu zamyšlení, prohloubení, kněžského společenství a bratrství, jež začala už v roce 1996 na přání Svatého Otce v přípravě na Velké Jubileum 2000. První setkání se v roce 1996 konalo v portugalské Fatimě; nato v Yamoussoukro na Pobřeží Slonoviny; další pak v mexické svatyni Guadalupe. Historické bylo setkání ve Svaté zemi

„...my kněží, pracujeme v různých oblastech. Jsou tu faráři i profesori, jsou tu vojenští kaplani i ředitelé farních oratoří, jsou tu kazatelé a zpovědníci, ti, kdo jsou plni energie i ti, kdo jsou staří či nemocní. Všichni však vnímáme, že jsme ve službě Církvi pro šíření Božího království ve světě...“ /kardinál Angelo Sodano, státní sekretář Vatikánu, v homilii při závěrečné eucharistii před svatyní Ta' Pinu na ostrově Gozo, obr./

s intenzívními chvílemi modlitebních zastavení na místech Vtělení: v Nazaretě, Betlémě a v Jeruzalémě.

V roce Velkého Jubilea se Mezinárodní setkání kněží konalo v Římě. Tyto dny vzešly z nezapomenutelného slavení 50. výročí kněžství Svatého Otce (1.11.1996).

Setkání na Maltě šťastně navázalo na zahájení Roku Eucharistie, v neděli 17. října, kdy Jan Pavel II. slavil ve vatikánské bazilice mši svatou v duchovním spojení s účastníky závěrečného slavení Mezinárodního eucharistického kongresu v mexické Guadalupe, jímž Svatý Otec adresoval v závěru eucharistie své poselství prostřednictvím satelit-

„Dear Josef, ...we received your letter and your parish newsletter. We really appreciated it. In fact in a meeting to conclude the congress we met on the 17th December and I showed them your letter and they asked me to read it out to all present. On Christmas Night, during midnight mass in my parish, with the church packed, I was asked to read it out again to all the parish congregation. We really appreciated it. I hope the spirit of the congress is still very much alive in you and that you come back to Malta with some of your parishioners. Our parish of Christ the King will always be glad to see you again. God bless you and your parishioners. Always your brother in Christ, Fr. Vincent Deguara /z listu faráře farnosti Krista Krále v Paole, Malta, obr. 12.1.05./

ního spojení Estádio Jalisco s bazilikou sv. Petra v Římě. Není to náhodou, že list, který Svátý Otec posílá každoročně kněžím celého světa nese datum Zeleného čtvrtku – dne, kdy byla ustanovena eucharistie a kněžství. V každodenní věrnosti svému povolání a poslání je kněz povolán vydávat svědectví kristu a činit jej viditelným uprostřed Božího lidu. Apoštolským listem „*Mane nobiscum Domine*“ ze 7. října, Svátý Otec znovu předložil význam příběhu emauzských učedníků, i to, jak oba učedníci, kterým se zjevil, poznali Zmrtvýchvstalého při „lámání chleba“. Toto „tajemství Světla“, tento „pramen a zjevení společenství“, tento „základ a projekt „poslání“, kterým je Tělo Kristovo, byl „srdcem“ maltských dnů; z něj vycházela slavení, meditace i konference.

K eucharistické připomínce se přidružují další dvě: první je ryze „pavlovská“: vysvětluje ji apoštolova přítomnost, který na ostrově na podzim roku 60 ztroskotal (srv. *Skt* 28). Zvlášť významnou se jeví i volba ostrova Malty pro konání kongresu: jde o zemi, která jen co vstoupila do Evropské Unie (spolu s ČR), uznává své křesťanské kořeny a je hrdá na identitu své víry (95% ze 400.000 obyvatel tvoří praktikující katolíci). Druhý odkaz je „mariánský“. Byl vyjádřen poutí na ostrov Gozo, kterou Kongres vyvrcholil. Tam všichni kněží obnovili spolu s kardinálem Angelem Sodanem své zasvěcení Matce Boží.

La fede cristiana – sostegno del lavoro

(projev J. E. Giovanni Coppy, při vyhlášení oceněných vyznamenáním „Věrnosti práci“, divadlo „A Cagnoni“ ve Vigevanu, 23. 10. 2004)

„Vyrůstal jsem mezi usněmi, hovězími kůžemi, svrškovými kůžemi, kopyty a obuvnickým náradím, krémem na boty, atd. Dobře jsem znal svět práce, zvláště jeho protagonisty, lidi statné a upřímné, vyznačující se takovou důstojností a dobrosrdečností. Mohu se pokládat za jednoho z vás! Proto jsem měl chovat větší úctu ke svatým Kryšpínovi a Kryšpiniánovi, kteří

zajistě, mé rodině hodně pomohli. Dnes večer se veřejně kaji, a od nynějška je přidávám do svých večerních litaníí... S jakým obdivem jsem četl, že Vigevano v roce 1920 vyrábělo 15 tisíc párů obuvi denně; že v roce 1923 tu mezi živnostmi a řemeslníky existovalo 265 obuvnických dílen a 70 typických továren; že v roce 1951 počet podniků stoupl na 649, a v roce 1963 téměř tisíc továren vyrábělo 27,5 miliónů párů obuvi ročně, z nichž 14 miliónů bylo určeno na export. Bylo to období „vigevanského zázraku“. A tento zázrak nadále pokračuje. Jak nevidět v tomto rozvoji Boží pomoc, a to i v dobách krizí? A jak nechápat věkovitou úctu, prokazovanou vašim svatým patronům? Je to úcta, co zasluhuje chválu a obdiv, neboť dokazuje, že *oporou vaší práce byla a je křesťanská víra.*

„Eucharistie a misie“

/poselství Svatého Otce Jana Pavla II. ke Světovému dni misii, který se u nás slaví 24. října 2004/

Milovaní bratři a sestry, misijní úkol Církve je i nyní na začátku třetího tisíciletí naléhavostí, kterou jsem několikrát opakovaně připomněl. Misie, jak jsem podotkl

v encyklice *Redemptoris missio*, jsou ještě značně vzdáleny svému naplnění a proto musíme do jejich služeb vložit všechny své síly (srv. č. 1). Všechny Boží lid, v každém okamžiku svého putování v dějinách, je povolán sdílet „žízeň“ Vykupitele (srv. Jan 19,28). Na konci mše svaté, když celebrant rozpouští shromáždění slovy: „*Ite, Missa est*“ (v českém misále: *Jděte ve jménu Páně*), musí se všichni cítit jako „misionáři Eucharistie“ povoláni šířit do každého prostředí velký dar, který přijali. Ten, kdo se setkal s eucharistickým Kristem, nemůže než svým životem hlásat milosrdnou lásku Vykupitele... Církev, Boží lid putující staletími, obnovující den co den Oběť oltáře, očekává slavný Kristův návrat. Po proměňování to pronáší eucharistické shromáždění kolem oltáře. S neustále obnovovanou vírou připomíná touhu po konečném setkání s Tím, co přijde, aby završil svůj všeobecný plán spásy... Je mým vroucím přáním, aby šťastná spojitost Eucharistického kongresu se 150. výročí definice Neposkvrněné, poskytla věřícím, farnostem i misijním institutům příležitost posílit se v misijní horlivosti, aby se v každé komunitě uchoval „pravý hlad po Eucharistii“.

POUŤ DO ZEMĚ VÍRY

/Dagmar Chyťová z Pustiměře o své pouti do Czestochowé/

Ve dnech 27.-28. října pořádala farnost Švábenice poutní zájezd do Polska, kterého jsem se také zúčastnila. Ve středu byl odjezd ze Švábenic v 15h a příjezd do Czestochowé kolem 21h. Tam se právě konala modlitba v kapli Matky Boží, takže jsme se hned mohli připojit. Kaple byla

asi dvakrát větší než je u nás v Pustiměři. I když byl večer, z tváří přítomných zářilo nadšení. Po modlitbě jsme se odebrali do poutního domu, kde bylo ubytování.

Čtvrtek byl ve znamení putování „zemí víry“. Brzy ráno jsme si mohli prohlédnout rytířský sál, kde se rytíři účastnili mše svaté předtím, než vstoupili do boje. V 9h byla jsme měli v kapli mši svatou, kterou sloužil otec Boguslaw Jonczyk, farář působící ve Švábenicích, jenž byl také organizátorem pouti. Mše svatá byla v českém jazyce. V Polsku je zvykem, že lidé sedí co nejbliže obětního stolu, a tak ani my jsme nemohli být výjimkou.

Poutníci sem přicházejí, aby poklekli před milostným obrazem Černé Madony, svěřili jí své prosby, starosti a vyznali svou víru.

Na stěnách kaple byly vitriny se srdíčky, která sem přinášejí lidé na poděkování za uzdravení na přímlovu Panny Marie.

Po mši svaté jsme navštívili baziliku Nanebevzetí Panny Marie, jejíž součástí je právě zmiňovaná kaple. Z místních hradeb se nám otevřel úchvatný pohled na Křížovou cestu, sochy světců i okolí nejvýznamnějšího poutního místa Polska - Jasné Hory.

Ta se před námi – jako vznešený maják naděje – objevila ještě

jedenkrát, když jsme odjížděli směrem na Krakow.

V Krakově-Lagievnikách jsme vstoupili do moderního kostela Božího Milosrdenství. Z jeho věže se před námi otevřel nádherný pohled na Krakow.

V blízkosti kláštera se nachází klášter, kde žila a zemřela sv. Faustina Kowalská. Dodnes v něm žijí řeholnice Božího milosrdenství z různých států světa.

Využili jsme přítomnosti nám jazykově nejbližší řeholnice ze Slovenska, která nás provedla celým areálem kláštera. Zavedla nás i do jejich modlitební kaple. Rozloučili jsme se a na památku udělali společnou fotografii.

Tahle pouť se nedá slovy popsat, ta se musí prožít!

Odnosl jsem si zážitky a doufám, že se ještě někdy na tato poutní místa podívám */Radovan Vlč z Pustiměře o putování do Czestochové a Krakowa-Lagievniků/*

Ve středu, 27. října 2004, jsem se vydal spolu se švábenskými poutníky na cestu k polským svatyním na Jasné Hoře a v Krakově-Lagievnikách. Vskutku úchvatné bylo, když jsme vstoupili do nádherné kaple Matky Boží Czestochowské. Setrvali jsme v modlitbě a pak se šli uložit ke spánku. Následujícího dne nás otec Boguslaw zavedl do rytířského sálu, kde jsme shlédli obrazy panovníků a různé zástavy. Poté následovala mše svatá v kapli milostného obrazu Černé Madony.

Nato jsme se odebrali do baziliky Nanebevzeté, kterou papež Jan Pavel II. nazval „zповědnicí Polska“. Následovala prohlídka hradeb a putování po Křížové cestě. Po obědě jsme pokračovali do Krakova, k svatyni Božího milosrdenství. Tady po krátké pobožnosti následovala prohlídka svatyně i kláštera sv. Faustiny Kowalské. o jejím životě nám povyprávěla jedna ze řeholnic, pocházející ze Slovenska. Odnosl jsem si zážitky a doufám, že se ještě někdy na tato poutní místa podívám.